

R

TA

Kültür – Sanat - Edebiyat

Rukiye TUNCEL**ESKİLERDE ZAMAN**

Büyüklerimiz eskiden nasıl vakit geçiriyorlarmış biliyor musunuz? Eskiden telefon, tablet, bilgisayar gibi şeyler yokmuş; herkes sokakta bir arada olmuş. Hani "Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır." derler ya büyükler çay, kahve yapıp sohbet eder; küçükler ise bin bir türlü oyunlar oynarmış. Herkes gece olunca evlerine dağılır, ertesi gün işler bitince tekrar toplanırlarmış.

Eskiden çocuklar türlü türlü oyunlar oynarmış: körebe, arapsaçı, çelik çomak, misket, saklambaç, bülbül kafeste, birdirbir, tombik, ip atlama, yağ satarım bal satarım, mendil kapmaca... Büyüklerinize eski zaman eğlencelerini sorun bakalım neler anlatacaklar size. Bu oyunlarla ne kadar eğlendiklerini neşe ile anlatmaya başlayacaklardır. Fakat şimdilerde bu oyunların ismini ve nasıl oynandığını bilmeyen yüzlerce çocuk var.

Günümüz teknolojisi, yeni nesil çocukları esir almış durumda. Çocuklar, ellerine bu zaman hırsızlarını alıp tüm zamanlarını bunların başında geçiriyor. Arkadaşlarıyla yüz yüze sohbet etmek yerine telefonlardan konuşuyorlar.

Eskiden çocukların günleri çok uzun olmuştur. Birbirinden farklı pek çok oyun, oyun aralarında yapılan sohbetler zamanı değerli kılmış. Oysaki günümüzde zaman teknolojik aletlerle geçiyor.

Eskilerin eğlenceleri unutulmaya yüz tutmuş durumda. Keşke teknolojik aletler yerine sohbetlerle, oyunlarla zaman geçsek. Hiç oynamayın, elinize almayın demiyorum ama onlarla zaman öldürmek yerine arkadaşlarınızla "zamansız" olun.

Kısaca bugünkü neslin eğlence olarak gördüğü şeylerden çoğu sadece zamanımızı çalan şeylerdir. Oysa eskiden yapılan eğlenceler, sohbetler, oynanan oyunlar zaman kaybı değil "zamanı dolduran" şeylerdi. Eski yaşayış biçimlerimize sahip çıkalım. Yoksa onlar da zamanımız gibi kaybolup gidecek.

Eylül Y.**BUGÜNKÜ RAKAMLAR KAÇ**

Büyük bir savaşa girdik. Bu savaştan belki hiç galip çıkamayacağız. Belki de yarın bir anda bitecek, her şey eskiye dönecek. Ama dedim ya işte belki...

Ya hiçbir şey böyle olmasaydı... Biz her gün haberleri rakamlar kaç oldu diye beklemek yerine gene eskisi gibi çıkıp dışarıda gezseydik. Mesele de o ya zaten "dışarı". Hiç bakmadığım camdan şimdi dışarıya çıkmadığım için bakıyorum. Hiç görmediğim bulutları inceliyorum. Tek bir camdan.

Biliyor musunuz, aslında sormama gerek yok hepimiz aynı şeyleri hissettiğimiz için biliyorsunuzdur, hayat diye bir şey varmış ve ne güzelmiş o hayat. O hayatı istiyorum ben. O kolonyasız, o maskesiz, o neşeli olduğumuz hayatı. Kim istemez ki bunu?

Ne olup bitecek? Sadece hayal kuruyorum, beni ayakta tutacak tek şey hayallerim çünkü.

Ellerim buruşana kadar kolonya da sürsem kulağımın arkasını yara yapacak kadar maske de taksam neden başaramayayım? Pozitif düşünmek her zaman en güzeliydi benim için, hep de öyle olacak. Sizin için de öyle olsun.

Kerim TEKİN**İLKBAHAR HEYECANI**

İlkbahar geliyor,
Ağaçlar çiçek veriyor.
Kuşlar cıvı cıvı ötüp
Ruhumuza neşe katıyor.

Pek severim ilkbaharı,
Baharda kırları, bayırı, ovayı.
Can katar toprağa
Yağmuru, güneşi, rüzgarı.

Şen olur ilkbahar günü insan.
Kışın soğuşundan artık korkmam.
Müjdeler baharı pek çoğu:
Kardelen, çiğdem, karakavuk...
Telaş sardı çiftçileri çarçabuk.

Mustafa BABAĞLAN
"AN" LAR

Sokaklar, sokaklar, sokaklar...
Mutlu, mahallemin her köşesi.
Hatırlar mısın bilmem ama
Ne güzel o mutlu anlar.

Akşam oldu diyen analar,
Beş dakika daha ister çocuklar,
Huzurlu, mutlu sofralar,
Ne güzel o mutlu anlar.

İnternet, tablet, telefonlar...
Gerçeğe engel ekranlar.
Bırak, eline bir kitap al,
Güzelleşsin bütün anlar.

Hayrunisa KÜÇÜK

Elif Sude DENİZ TAVŞAN İLE TILKI

Bir zamanlar çok iyi iki dost varmış. Herkes bu dostluğu konuşmuş: Tavşan ile tilkinin dostluğu... İnsanın insanla dost olamadığı bir dünyada herkesi şaşırtmış bu dostluk.

Bir gün tavşan yuvasından ayrıлып ormanda gezintiye çıkmış. Daha on dakika geçmiş ki bir ses duymuş. Ses acı bir inilti gibiymiş. Cesaretini toplayıp sesin geldiği yere doğru yavaş yavaş yürümüş. Çalılığın ardında kapana yakalanmış bir tilki görmüş. Önceleri biraz korkmuş yaklaştı ama tilki ondan yardım istemiş.

— Lütfen yardım et bana, zarar vermem sana, demiş tilki içten bir sesle.

Tavşan ona inanmış ve kurtulması için yardım etmiş.

— Çok teşekkür ederim, artık ne zaman bir ihtiyacın olsa benim gibi bir dostun olduğunu unutma. Eğer istersen yarın seni evimde ağırlamak isterim. Böylelikle kendimi daha iyi hissederim.

— Tamam, tilki kardeş elbette gelirim, dedi tilkinin samimiyetine inanan tavşan.

Tilki, yuvasına dönerken bir arkadaşına rastlamış. Başından geçenleri ona anlatmış. Arkadaşı ona benzemezmiş, akli fikri kurnazlıkta bir tilkiymiş.

— Daha az önce avcının tuzağındaydım. Feryat ederken bir tavşan duydu beni ve bana yardım etti. Belliydi, o çok iyi bir hayvan. Onun sayesinde yaşıyorum şu an.

Arkadaşı tilkinin bu sözlerini çok kıskanmış. Keşke içinden geçenleri Tilki de duysaymış.

Bir de yarın yemek yiyeceklerini söylemişti. Kurnaz tilki yuvasına dönünce sinsi bir kahkaha attığı duyulmuş.

Ertesi gün tilki güzel yemekler yapmış, tavşanla yemişler yemekleri afiyetle. İyice kaynaşmış dostluklarını pekiştirmişler. Yemekten sonra veda edip ayrılmış tavşan. Pusuda bekleyen tilkini kurnaz arkadaşısı gizlice takip etmiş tavşanı.

Sofrayı toplarken tilki, aldığı hediyeği tavşana vermeyi unuttuğunu hatırlamış. Tavşana yetişmek için hemen koşmuş. Görmüş ki o sırada kurnaz tilki yakalamış tavşanı. Arkadaşını kurtarmak için tilkinin üstüne atlamış. Planları suya düşmüş kurnaz tilkinin, hemen oradan kaçmış.

Anlamış ki tavşan; postlar aynı post, renkler aynı renk. Gerçek iyilik içindedir her canlının, dış görünüşe aldanmamak gerek.

Ezgi YALÇIN SEVECEĞİME SÖZ VERİYORUM

Upuzun , kabarık ve dalgalı saçlarım var benim. Benim adım Ezgi . Bir de ablam var, adı da Neslican. Hep severdi peruk da olsa saçını, protez de olsa sol bacağına. Hep atlattı kanseri. Son kez yakalandığında o illete belki hayatını kaybetti ama bize şu sözleri kazandırdı : "Benim için saçlarınızı sevin, sol bacağınızı da sevin. Tek bir hayatınız var ." Kar gibi beyaz teni vardı benim ablamın. Zorlukları acıları vardı. Ama savaştıkları kılıcı da kalkanı da vardı. Hiç yılmadı o. " Yapacağım." dedi. Hayata tutunmak için..

Neslican TAY

Benim bir annem var. İkimiz birlikte lokantaya gitmedik. Ben 10 yaşında değildim. Annemi gözümün önünde boğazından bıçaklamadılar. Herkes yardım etti, telefona da görüntüleri kaydetmedi. Bir ablam daha vardı benim. Adı Emine'ydi. Adı gibi " bulutlara" kadar çıktı direnişiyi, sabırla. Ve ölmek istemiyorum diyen sesiyle. Yılmadı ki o. " Yapacağım." dedi kızı için.

Emine BULUT

Benim adım Özgecan değil. Tanımadığım bir adam ve oğlu beni öldürmedi Ben hala yaşıyorum. Özgecan'ınki gibi gözlüğüm, Neslican'ınki gibi sol bacağı, Emine'ninki gibi kahverengi saçlarım var. Bunların hepsi bende var. Ama bunları elimizden alan cani, insan diyemeyeceğim varlıklar da var bu hayatta. Ve onlar için hapishaneler de var. Onlar ve onlar kadar kötü olanların elini kolunu sallaya sallaya gezmemesi gerek artık. Çünkü onlar ömür boyu hapiste olmayı hak ediyorlar. Ben o kötülere rağmen saçlarımı, sol bacağımı ve gözlüklerimi hep seveceğim. Seveceğime söz veriyorum.

Özgecan ASLAN

İrem Nur ZENCİR CANIM ÖĞRETMENİM

Kalemimi tutmayı,
Kitabımı okumayı
Sen öğrettin öğretmenim.

Yanlışımı silmeyi,
Doğrusunu bilmeyi
Sen öğrettin öğretmenim.

Düştüğümde kalkmayı,
Düşeni kaldırmayı
Sen öğrettin öğretmenim.

Bana yaşamının iyi,
Hayatın güzel olduğunu
Sen öğrettin öğretmenim.

Şimdi düşünüyorum da
Sana teşekkür etmenin
Bir yolu var mı öğretmenim?

Ancak dersime çalışarak,
Kitabımı okuyarak
Sana teşekkür edebilirim
Öğretmenim.

İçi bilgi doludur,
Zihnimizi doldurur,
Hep okurum onları,
İnsan olmanın yoludur.

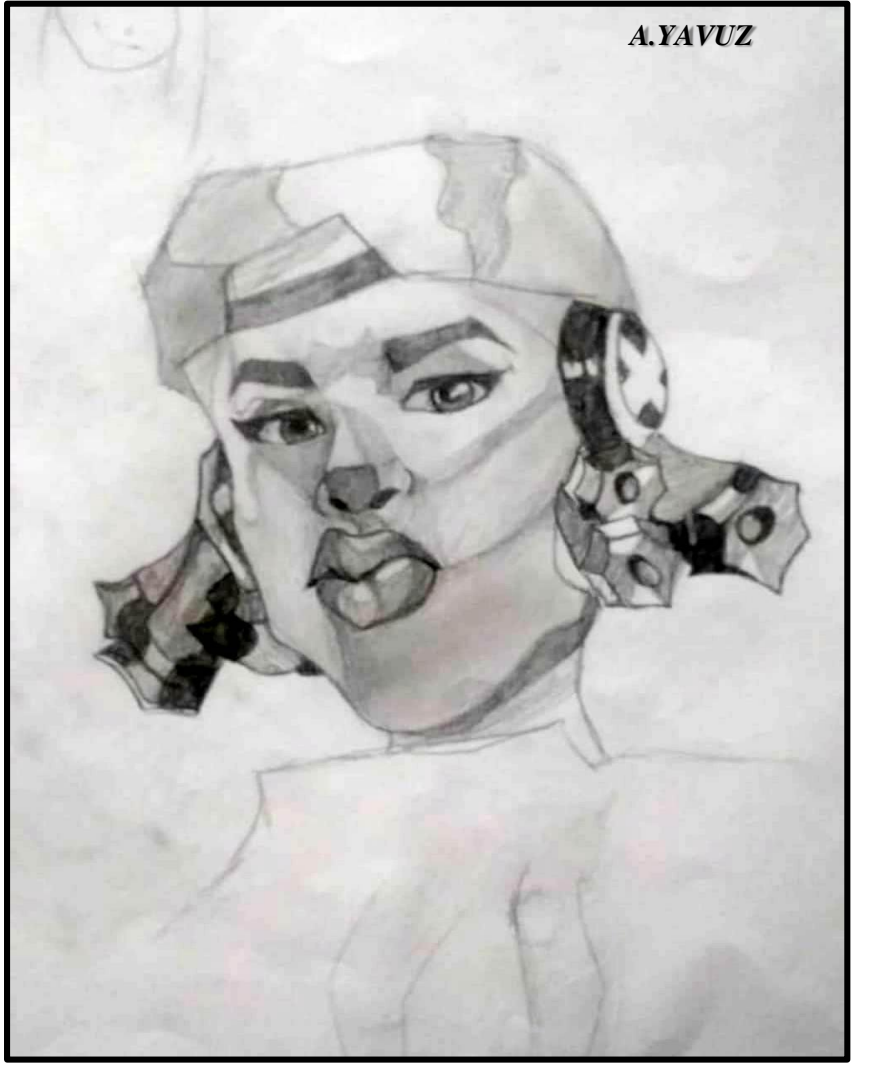
Yolun aydınlığını
Kitap gösterir bize.
İçimizden karanlığı
Söker, çıkarır düzlüğe.

Hediyeniz kitap olsun,
Kafalara bilgi dolsun,
İyi bakalım kitaplara
Kuşaktan kuşağa aksın.

Okuyan millet yükselir,
Okuyup yükselelim.
Ata'nın isteği bu,
Milletçe yükselelim.

B. KARABAY
KAPLUMBAĞA

Kaplumbağa benim adım.
Yavaş yavaş adımlarım.
Herkes benle dalga geçer,
Başta tavşan arkadaşım.
En önemli özelliğim:
Evimi her yere götürebilirim.
Yağmurda, karda, kışta
Hemen kabuğuma giriveririm.
Aslında yavaş değilim,
Tavşanı yendiğimi hatırlatmak isterim.
Beni küçümseyen tavşana
Dersini böyle verdim.

Kumsal KESİN
BİR ÇAY DAHA

5000 yıllık tarihe sahip olan çay, Türklerin yaşamına geç girmiş olmasına rağmen Türklerin kalbinde taht kurmuştur. Gün boyu hiç bıkmadan çay içebiliriz biz.

Kimisi ince belli cam bardaktan, kimisi fincanlardan çay içer. Ama ne olursa olsun bizim kültürümüzde önemli bir yere sahiptir.

Anlatılanlara göre çay ilk kez Çin'de ortaya çıkmıştır. M.Ö. 2700'lerde İmparator Shenn Nung bir çay ağacının altında otururken bu sırada elindeki sıcak su dolu kaseye birkaç yaprak çay düşer. İmparatorun bu tadı beğenmesinin ardından Çinliler arasında yaygınlaşır. Çay bizim ülkemizden önce Japonya'ya ulaşmıştır. Avrupa topraklarına gelmesi XVII. yüzyılda mümkün olmuştur. Hollanda, Fransa, İspanya ve İngiltere'de çayla tanışmıştır. Bizim topraklarımıza gelmesi biraz geç olmuştur.

Çayın Anadolu'da yaygınlaşması 19. yüzyılda olmuştur. Türklerin çayla tanışması şöyle anlatılır:

Hoca Ahmet Yesevî bir gün Türkistan köylerinden birine konuk olur. Evine misafir olduğu Türkmen'in komşusu doğum yapmak üzeredir. Doğum yapan kadın Ahmet Yesevî'den dua ister, o da dua eder ve kabul olur. Kadın da bunun üzerine ona çay demleyip getirir. Ahmet Yesevî içer ve sonra "Bu ilahî bir şey imiş, bunu hastalarımıza içirin, Allah kıyamete kadar buna revaç versin." diye dua etmiş. Bununla beraber çay Türkler arasında yayılmaya başlamıştır.

Çay hâlâ sabah kahvaltısından başlayıp gece geç saatlere kadar içilir. Genellikle misafirlikte çay içilmesinin nedeni "Çay içmekten maksat bir dem'de muhabbet etmektir. Dost ile muhabbet edip gönlü demlemektir."

Hani size de derler ya bir çay daha içseydik diye. Siz de kırmayıp içersiniz. Sonra sohbet alır başını gider. Çünkü çay insanları birbirine bağlar.

Bana göre çaydan daha güzel bir içecek yoktur. Eminim siz de çok seviyorsunuzdur. Ne dersiniz "bir çay daha"?..

Belinay KARABAY
KARGA İLE KOCA ÇINAR

Bir zamanlar bir karga yuva ararmış yavrularına. Bu yuva için tabii ki bir ağaç gerekiyormuş. Ama gittiği hiçbir ağaç karganın ve yavrularının üzerinde yaşamasını istemiyormuş. "Senin çirkin sesinle güne başlamak istemeyiz." diye kovulmuş da kovulmuş.

Bir gün yine kendisine yuva olacak ağacı ararken bir çınar ağacı görmüş. Bu çınar ağacı çok büyük bir ağaçmış. "Tam da aradığım ağaç." demiş karga kendine. Çınar ağacını dalına konarak:

— Hey, koca çınar! Ben ve doğacak yavrularım burada, dallarının üstünde yaşayabilir miyiz, diye sormuş.

"Neden olmasın." cevabını alınca çok mutlu olan karga:

— Çok teşekkür ederim çınar kardeş, beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin, demiş.

Artık çınar ağacının üzerinde yaşamaya başlayan karga, dört yavrusuyla mutlu günler geçiriyormuş. Onlar için tek sorun çınarın altına gelip yuvalarını taşıyan yaramaz çocuklarmış. Bunu gören çınar çok üzülmüş, dallarıyla çevreleyerek yuvayı korumuş.

Son zamanlarda sayısı iyice artan ağaç kurtları sayesinde karga yavruları hızla büyüyormuş. Ağaç kurtlarıyla yavrularını besleyen karga ulu çınarın da sağlıklı gözdesini koruyormuş. Karganın yuva yapmasını istemeyen ağaçlar gün geçtikçe zayıflayıp kururken ulu çınarın güçlü gövdesi, yemyeşil yaprakları hemen göze çarpıyormuş.

Bu iki uzun ömürlü dost, uzun ömürlerinin sonuna kadar mutlu yaşamışlar. Hiçbir iyiliğin karşılıksız kalmadığı gibi ulu çınarın iyiliği de karşılığını bulmuş.

Eylül YALÇIN

KARŞI TAKIM ALKIŞLANMAZ MI?

Bir mücadele... Karşılıklı iki takım... Galibiyeti olacak birinin, belki mağlubiyeti olacak diğerinin.

Geçenlerde Fenerbahçe - Galatasaray maçı vardı. Fenerbahçe hedefine ulaşamayıp mağlubiyet aldı. Galatasaray da mücadelesini verip galibiyeti aldı. Çok sinirlendim. Kazanamadık... Maç bitti. Kanalları geziyordum. Bir de baktım bir içecek firması yeni bir reklam çıkarmış. Adı da " Karşı Takım Alkışlanmaz mı?". O reklamı izledim. Hem de bayağı izledim. Ve içimden dedim ki: Bizim gözümüzü hırs bürümüş. Tatlı dil ile her şey çözüldükten biz hırsa başvurmuşuz. Başarılı olup kazanmayı herkes ister. Ama kaybeden takım da alkışlanmayı ister. Bunun adı futbol olur, basketbol olur, voleybol olur, tenis olur ama her şeyden önce arkadaşlık olsun. Karşı karşıya değil omuz omuza olmak mesele. Futbol oynamışlar, dizlerine çimenler bulaşmış, yemyeşil formalar. Formalar yeşil ama yüzler kırmızı. Kızgınlar, üzgünler. Ama bu bir spor, düşmanlık değil. Karşıdakine desene "Olur be kardeşim! Sıkma canını, bazen de kaybedilir." diye. Sıksana elini. Teselli etmek için dokunsana omzuna.

Maria Sharapova... Onu çok seviyorum. Bence en iyi tenisçi. 2018'de Çağla Büyükakçay ile tenis maçı yaptı. Birbirlerinin saçını yolacak gibi bakıyorlardı birbirlerine. Tecrübesi sayesinde Sharapova kazandı. Fakat ben kavga beklerken o Çağla'yı teselli etti, elini sıktı, boynuna sarıldı. "E, ele ne geçti; şimdi ne oldu?" diye sormayın. Daha ne olsun dostluk birinci sırada şampiyon oldu. Arkadaşlık kazandı. Artık diller dışarıda değil gamzeler göz önünde. Artık dostluk...

Yeni nesil öyle bir nesil olsun ki kazanmasına sevinmesin, karşı takımın kaybetmesine üzülün. Umarım yeni nesilde hep dostluk kazanır.

Zeynep Asu YÜKSEL

YAPRAK TERK EDERKEN AĞACI

Arkasında bırakmalıydı o güzel anları.
Ağaçtan damla damla beslendiğini,
Rüzgarda ağaca kenetlenişini,
Meyvelere gölge edişini.
Hepsinin bitiş anı geldi.
Yazın son demleriydi,
Güz kapıya dikilmişti.
Ağaç da yaprak da biliyordu
Bu acı terk edişi.
İlk değildi, son da olmayacaktı belki.
Ağaç ilkbaharda yeniden dirilecekti.
Yapraksa ölüverecek
İnsanlar "Mükemmel manzara!" diyecek,
Üzerinde tepinecek.
Hiç kimse
Ne "Ağaç yapraksız kaldı!"
Ne de "Yaprak ağaçsız..."
Diye düşünecek.
Yapraklar havaya savrulurken
Bu iki sevgilini matemine
Kimse kulak vermeyecek.

Nisanur ERDOĞAN

DÜŞÜN, YAŞA, KEŞFET

Düşünmek nedir? Bazıları bu soruya cevap veremezken bazıları ise kafa yormak veya beynin bir işlevi gibi cevaplar verirdi galiba. Peki, düşünmek ne işe yarar? İnsan neden düşünür desem ne derdiniz? Büyük ihtimalle doğruları yapmak, doğru davranışlarda bulunmak gibi cevaplar verirdiniz.

Peki, bu gerçek düşünce midir, gerçek düşünce bu kadar basit midir? Bu soruya cevap vermek biraz zor, bu düşüncenin şekline ve neyi düşündüğümüze bağlıdır.

Bazen insanlar düşünmenin gereksiz olduğunu söylerler. Aslına bakılırsa bunu söylerken bile düşünmüş olurlar. Düşünmek insanı insan yapan ve diğer canlılardan ayıran en önemli özelliklerden biridir. Düşünmeyen insan bulamaz, üretmez, doğruyu yanlıştan ayıramaz. Düşünen insan ise üretir, bulur ve yaşar. İnsan düşünerek kendini keşfeder. Kendini yaşadığı olaylardan yola çıkarak bulur. Ama ondan önce nasıl düşüneceğini ve olaylara hangi açılardan bakması gerektiğini öğrenmelidir. Bunu öğrendiğinde düşünür, bulur, yaşar ve keşfeder insan. Eğer bu şekilde yapamıyorsak düşünce şeklimizi değiştirmemizde fayda vardır.

Derin düşüncelere dalmaksa bazen kötü bazen de iyi olabilir. İnsan, derin ve sürekli düşünürse bu durum hem kendisine hem de çevresine zarar verebilir. Ayrıca aynı konuyu çok fazla düşünmek bizi o düşüncenin kölesi yapar.

Burada size düşünmeyin demiyorum tabii ki. Her şeyde olduğu gibi düşünmenin de sınırı vardır. Unutmayalım ki düşünmenin orta yolu ancak düşünülerek öğrenilebilir. Ve bir şey yapmadan önce iki kez düşünmek her zaman bizim faydamıza olacaktır.

İMTİYAZ SAHİBİ

Hasan ALTUNTAŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ahmet AYDIN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Sultan ŞAHİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Serap KAYA

YAYIN KURULU

Mustafa KOCA

Arzu ÜNAL

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK BARBAROS ORTAOKULU

Barbaros Mah. Funda Sokak. No 8/A Çubuk Ankara

0312 838 46 75